Romanian, oldest european language – new developments

Publicat pe mai 20, 2010 de hangeonos

A lot of scientists, linguists, archaeologists, historians etc. are considering that 8,500 years ago, Romania was the heart of the old European civilization. The new archaeological discoveries from Tartaria, (Romania), showed up written plates older than the Sumerian ones. More and more researches and studies converged to the conclusion that the Europeans are originated in a single place, the lower Danube basin. Down there, at Schela Cladova in Romania have been discovered proves of the first European agricultural activities which appear to be even older than 10,000 years.

Out of 60 scientifically works which are covering this domain, 30 of them localize the primitive origins of the man-kind in Europe, where 24 of them are localizing this origin in the actual Romania, (Carpathian- Danubian area); 10 are indicating western Siberia, 5 Jutland and/or actual Germany room, 4 for Russia, 4 for some Asian territories, 1 for actual France area and all these recognisied despite against the huge pride of those nations.

Jean Carpantier, Guido Manselli, Marco Merlini, Gordon Childe, Marija Gimbutas, Yannick Rialland, M. Riehmschneider, Louis de la Valle Poussin, Olaf Hoekman, John Mandis, William Schiller, Raymond Dart, Lucian Cuesdean, Sbierea, A. Deac, George Denis, Mattie M.E., N. Densuseanu, B.P. Hajdeu, P Bosch, W. Kocka, Vladimir Gheorghiev, H. Henchen, B.V. Gornung, V Melinger, E. Michelet, A. Mozinski, W. Porzig, A. Sahmanov, Hugo Schmidt, W. Tomaschek, F.N. Tretiacov are among the huge number of specialists which consider Romania the place of Europeans origines and Romanian the oldest language in Europe, older even than Sanskrit.

According to the researchers and scientists, the Latin comes from the old Romanian (or Thracian) and not vice versa. The so called „slave" words are in fact pure Romanian words. The so called vulgar Latin is in fact old Romanian, or Thracian language, according to the same sources...

The arguments sustaining the theories from above are very numerous and I don't want to go into them so deeply as long as the forum is and has to remain one

languages dedicated, to.

In the limits of the language, please allow me to present a list of just a few (out of thousands of words), which are very similar/ even identical in Romanian and Sanskrit:

Romanian

numerals : unu, doi, trei, patru, cinci, sase, sapte...100=suta

Sanskrit

numerals: unu, dvi, tri, ciatru, penci, sas, saptan...100 = satan

then Romanian Sanskrit

acasa acasha (at home)

acu acu (now)

lup lup (wolf)

a iubi (considered slave) iub (love)

frate vrate (brother)

camera camera (room)

limba lamba (tongue)

nepot napat (neffew)

mandru mandra (proud)

lupta lupta (fight)

pandur pandur (infanterist)

nevasta navasti (wife)

prieten prietema (friend)

pranz prans (lunch time)

Ruman Ramana (Romanian)

saptamana saptnahan (week)

struguri strughuri (grapes)

vale vale (valley)

vadana vadana (widow)

a zambi dzambaiami (to smile)

umbra dumbra (shadow)

om om (man-kind)

dusman dusman (enemy)

a invata invati (to study)

a crapa crapaiami (to break something)

naiba naiba (evil)

apa apa (water) and not AQUA like in Latin. It looks like aqua came from apa and not the other way around…

and so on for more than thousand situations…

According to M. Gimbutas, the confusion Roman (Romanian as in original language) = Roman (ancient Rom citizen), is generated by the fact that Romans and Romanians have been the same nation, the same people. The Dacians/Thracians and Romans have been twins. The illiterate peasants called Romanians, Ruman and not Roman. Why do they call so? Because RU-MANI, RA-MANI, RO-MANI, API, APULI, DACI and MAN-DA , VAL-AH are all synonyms expressing the person from the river banc or from the river valley. APII could be found under the form of mez-APPI in the ancient Italy, under he same name as the APPULI Dacians. APU-GLIA, (or Glia Romanilor in Romanian – Romanian land) can be found with this meaning only in Romanian (Glia= land)

In the Southern side of Italian „booth" exists the first neolitical site of Italy and it is called MOL-feta. The name itself has Romanian names, according to Guido A. Manselli: MOL-tzam (popular Thank you), MUL-tumire (satisfaction), na-MOL (mud); MOL-dova (province and river in Romania, Za-MOL-xis, Dacian divinity. Manselli said that this archaeological sit is 7,000 years old and has a balcanic feature.

What do you say about these new (for me – although the theory appears to be known for long time – it has been said that Vatican preserves some secrets about

the origins of us all – information obtained in the moment of St Sofia church devastation, in Constantinople, when the churches separation took place).

Rudiger

Aici puteţi vedea şi comentariile la acest topic:

http://www.antimoon.com/forum/t9520.htm

Publicat în Istorie, Lingvistică, Mitologie | Etichetat DR. LUCIAN IOSIF CUESDEAN ROMANA, LIMBA VECHII EUROPE ROMANIAN, THE FIRST LANGUAGE OF EUROPE DACIA TRACIA ROMANIA PELASGI TRACI GETO-DACI VALAHI RUMANI ROMANI | 15 comentarii

Româna, limba vechii Europe

Publicat pe mai 7, 2010 de hangeonos

Un alt punct de vedere asupra etimologiei lexicului românesc.

Moto:

„Limba este tezaurul cel mai de preţ pe care îl moştenesc copiii de la părinţii lor, depozitul sacru lăsat de generaţii trecute şi care merită să fie păstrat cu sfinţenie de generaţiile ce-l primesc. Ea este carte de nobleţe, testimoniul de naţionalitate al unui neam, semnul caracteristic prin care membrii aceleiaşi familii se recunosc în marea diversitate a popoarelor din lume, lanţul tainic ce-i leagă împreună şi-i face a se numi fraţi, altarul împrejurul căruia toţi se adună cu inimi iubitoare şi cu simţirea de devotament, unii către alţii.” Vasile Alecsandri

Româna este de sorginte autohtonă.
Românii şi-au construit singuri cuvintele într-un mod particular, specific.
Graiul românesc cuprinde cea mai veche latină şi cea mai veche slavonă, înainte de a exista Roma şi migraţiile slavilor.
Limba românilor este ancestrală şi începe cu sunetele din natură, ce alcătuiesc un fond de peste 350 de onomatopee şi de peste 350 de cuvinte primare cu compunere onomatopeică, din care derivă alte peste 1500 înţelese numai de către ei, precum, târr, poc, hurduc, a târâi, a pocni, a hurduca.
Româna Onomatopeică, precede epoca neolitică şi stă la originea sistemului european de comunicare sonoră, axat pe limbajul morfemelor româneşti.

Bazinul Dunării de Jos este locul primului neolitic european, care nu poate fi conceput fără o limbă conţinând toţi termenii definind cuceririle experienţei umane ale epocii.

Aceştia persistă până în zilele noastre, cu ajustări eufonice în simfonia limbilor moderne, precum:

GREBLA apucă (GREB, în engleză), ZGÂMBOI (BOI, în engleză), GARDUL apără, păstrează (GARDĂ, GUARD, GARDE, în franceză), GURA mânâncă (ÎN-GUR-GÎT-EAZĂ, ingurgitează, este GURMANDĂ, REGURGITEAZĂ, în franceză), BĂIAT (BET, în punjabi), SEACĂ (SOCA, în punjabi), JUNE (JUAN, în punjabi), PANDUR (PANDERU, în punjabi), NUNTĂ (NEUNDA, în punjabi), etc.

Aici este sediul primului popor de agricultori din Europa, care nu a abandonat niciodată România, păstrând, de aproximativ 10.000 de ani, „o limbă unitară", pe un teritoriu vast, ramificată din Pirinei până în Punjabi, prin cei care au emigrat încă din preistorie, pe căile urmate de această civilizaţie, ce se ştie că în Europa a plecat iniţial de la est spre vest şi nu invers, iar în Siberia şi India dinspre Europa spre Asia, nu invers.

Onomatopeea „genuină", cu sunetul Î, Â, păstrată numai în limba română, este cea care a condus la un sistem de comunicare numit limbajul morfemelor stem, un tipar specific al cuvintelor româneşti, indiferent de etimoanele presupuse.
Morfemele stem româneşti compun sonor şi noţiuni europene.
Fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini de cuvânt, cuprinde o descriere metaforică a noţiunii, copiată de "străini", cu mici deformări sonore.

Cuvintele româneşti sunt scrise în diverse variante ale sanscritei, cu aproximativ 1000 de ani înainte de a fi scrisă greaca sau latina, pentru că atât iranienii sciţi, cât şi hinduşii vedici, sunt plecaţi din „România".

La rândul lor, atât grecii cât şi romanii, au plecat tot dintre „români", pentru că „România" este un mare centru de antropogeneză europeană, dinainte şi de după glaciaţiunea Wűrm, aspect argumentat şi de "românul" de 42.000 de ani din Peştera cu oase din Banat, primul european contemporan.

Se cunosc doar două arealuri de vieţuire umană în timpul glaciaţiunii şi anume unul vestic din Pirinei plus Grimaldi şi altul în Carpaţi.

Cel vestic a dispărut fără urmă în contemporaneitate, rămânând doar cel din Carpaţi, ca depozitar al întregului bagaj genetic european, ce se ştie că a fost refăcut din Bazinul Inferior al Dunării.

Româna produce impresia unei limbi „de strânsură", pentru că, lexemele ei se găsesc, mai mult sau mai puţin stâlcite, în toate limbile europene, dând această falsă percepţie, dar compunerea metaforică a lor se menţine doar în dulcele grai românesc, care a precedat sanscrita.

Un exemplu extrem de ilustrativ este NOAPTE.

O simplă schimbare a lui P în C duce de la latinescul românesc NOAPTE la sanscritul „NOACTA”, din care derivă NACT, în germană, NOX, NOCTIS în latină, NOCI în rusă, NAIT în engleză, NUI în franceză, copii sonore ale lui NOAPTE, sau dacă vreţi NACTA.
Pe cuvântul NOAPTE eu disting o însumare de morfeme stem ce pot descrie două înţelesuri metaforice ale conceptului noţiunii de NOAPTE, în română:
1.-noaptea întrerupe ziua şi 2.-noaptea se repetă periodic.

1.-Fiecare noapte este o (NOUĂ) ru-PTU-ră a zilei.

2.-Fiecare NOAP-te este un fenomen periodic, precum NĂP-ârlitul sau recolta de NAP-i.

Morfemul stem N*P exprimă periodicitatea fenomenului de NĂP-ârlire, periodicitatea recoltării NAP-ilor, inclusiv periodicitatea apariţiei soarelui şi zilei, el, NAP, fiind numele “luminii periodice”, SOARE, ZIUĂ, pe teritoriul vecin Ungaria, de origine necunoscută, absent în ugro-finică, dar prezent ca “NAP-te”, în România.
T*(D*) este un morfem stem, codificat, „foc, lumină”=ar-DE, TĂ-ciune, s-TE-le (S-vezi-DA, în rusă), * fiind un simbol ce înlocuieşte în morfem sunetul vocalic, format chiar şi de un triftong, producând o codificare a morfemelor comune a două sau mai multor cuvinte din acelaşi domeniu ori sferă semantică.
N*P+T*=periodicitate N*P a luminii T*= NOAP+TE.
Pe copiile cuvântului noapte nu veţi putea grefa niciun fel de concept al noţiunii de noapte, oricâtă fantezie aţi pune la bătaie.
Morfemele stem sunt rădăcini de cuvânt, codificate: o rădăcină NOA şi o rădăcină PTE=NOA+PTE;NOA derivă din cuvântul NOU şi PTE din cuvântul ru-PTU-ră.
NOU este NAI, în germană, NUOVO, în latină, NOVAIA, în rusă, “NIU” în engleză, “NUVEL”, în franceză şi NAU în masa-getă.

Ni se spune că NOU am învăţat de la Impăratul Traian, dar ruşii de unde au învăţat NOVAIA (nou)?
NOU este acreditat ca etimon latin, dar el există şi la masageţii din Punjabi.

El face parte din limbajul colocvial şi nu avea cum să ajungă la ruşi, fără un contact direct cu romanii, de cel putin 165 de ani, ca la noi, aspect ce lipseşte din istorie. Ei sunt amplasaţi pe fostele teritorii Daco-Getice recunoscute ca atare de către istorici, iar Daco-Geţii sunt strămoşii oficiali ai românilor.

Ru-PTU-ră e RU-PTU-RE, în franceză, RU-MPERE, în latină (a deschide, cu efort, drum de trecere), RU-HNUTI, în rusă, B-RO-KEN, în engleză şi germană.
Toate conţin morfemul R*-, de fapt o onomatopee ce asociază sunetul onomatopeic RRU fenomenului fizic al ruperii unui lemn, dar numai cuvintele românilor şi francezilor conţin morfemul PT*-, ce exprimă îndepărtarea de ceva, cu apropierea concomitentă de altceva, descrierea metaforică, a vizualizării imaginii fenomenului însuşi de ruptură.

A RUPE este un cuvânt din limbajul colocvial românesc şi nu a fost importat din Franţa de către paşoptiştii români pentru a compune cuvântul NOA-PTE.

În română există morfemul stem N* = "înnoire" = NA-şte-re, NOU.

În română există morfemul stem PT* = apropiere – înepărtare = pie-PTĂ- na-re, ru-PTU-ră, a se în-dre-PTA.
N*+PT*=metafora NOA+PTE.

Cum de nu am învăţat de la romanii împăratului Traian cuvinte prin care se descriu aspecte specifice civilizaţiei Romei de atunci, precum SUTĂ, CĂRĂMIDĂ, ZID, CLĂDIRE, POD, DRUM, MĂSLINE , fără etimon latin şi am "învăţat" APĂ, AER, SOARE, cu etimon latin, pentru elemente ale naturii, pe care nu le-au adus ostaşii lui, spre deosebire de LEGIUNI, COHORTE cu CENTURIONI, CASTRE, URBE, MUNICIPIUM, VICUS, ARENE, făcute de ei, la noi, dar absente în româna colocvială.

Aspectul contravine unei logici elementare.

Latina românilor, cu APĂ, AER, SOARE, ELEMENTE ALE NATURII, etc, este mai veche decât Roma însăşi.

Românescul SUTĂ este atestat în sanscrită cu 1000 de ani înainte de latinescul roman CENTUM (SEnTUm), ca şi latinul românesc SOARE, înainte de latinescul Romei SOL, -lis.

Schimbarea lui P în C duce nu numai de la românescul NOAPTE la indo-europeanul "primar" "NACTA", dar şi de la românescul latin APA la latinescul Romei "ACUA", de la românescul latin PATRU la latinescul Romei "CATRO", precum şi la rusescul CETÂRE.

Românii de rând nu ştiu că prima agricultură europeană, prima ceramică (după glaciaţiunea Wűrm), prima ceramică pictată, prima reţea de apă şi canalizare, primele oraşe sistematizate şi prima scriere, au apărut în „România".

Ei nu ştiu nimica despre strămoşii lor Masa-Geţi ori Sciţi şi nici că strămoşii lor Iler-Geţi, Indi-Geţi şi Apii, au existat în Spania, înainte ca romanii să fi pus vreodată piciorul în Peninsula Iberică.

Român este acela care îşi are originea în România şi vorbeşte româna, ca limbă maternă, indiferent sub ce nume este cunoscut.

Plecând de la "amănunte" de genul acestora, împreună cu studiul lexical a peste patru mii de cuvinte primare din fondul colocvial românesc, comparate cu peste 10 limbi de circulatie curentă, dimpreună cu descoperirea a 2000 de cuvinte arhaice româneşti, 1000 cu etimon latin, 350 cu etimon bulgaro-slav, 175 turco-maghiare, 200 cu etimoane diverse, 200 cu etimon necunoscut sau albanez, vorbite azi de urmaşii masageţilor în Punjabi, se poate înţelege de ce Româna a fost prima limbă a Europei Vechi.

Dr. Lucian Iosif Cueşdean

Publicat în Istorie, Lingvistică, Lucian Iosif Cueşdean | Etichetat LIMBA VECHII EUROPE SISTEMUL SUMERIAN AL LIMBII ROMANE LIMBAJUL MORFEMELOR SI LIMBA DACILOR MAREA ENIGMA A ROMANILOR ANTICI SUNTEM ROMANI DE PESTE 2500 DE ANI ROMANIA - INIMA VECHII EUROPE, LUCIAN IOSIF CUESDEAN ARHEOLOGIE ISTORIE LINGVISTICA LIMBAJUL MORFEMELOR STEM ROMANA ONOMATOPEICA VECHEA EUROPA RAMANIA TRACIA DACIA PELASGI HIPERBOREI TRACI GETO-DACI VLAHI | 48 comentarii

Creează gratuit un site web sau un blog la WordPress.com.